

[Lone Dybkjær]

slags ting, så foretrækker man, at de kommer fra neden.

Så skal jeg komme med et par afsluttende bemærkninger om frivilligheden og tvangen. Det er en illusion at tro, at nogen frivilligt afgiver magt, og derfor mener vi, at i en situation som denne er det nødvendigt, at man gør det obligatorisk. Vi tror overhovedet ikke på, at der vil komme frivillige ordninger i gang af nogenlunde omfang, slet ikke i forhold til den tilbageholdenhed, medarbejdere i virksomhederne i øjeblikket skal udvise med hensyn til lønudviklingen. Der er vel et bredt flertal herinde, der erkender, at det er nødvendigt med tilbageholdenhed i lønudviklingen, og vi mener, at den eneste måde, der kan komme en smule retfærdighed ud af det på – det er også det, vi har skrevet i forslaget – er ved, at der så til gengæld kommer en medejendomsret. Det vil give medarbejderne incitamentet til at acceptere løntilbageholdenhed.

Bakholt (S):

Til fru Lone Dybkjær vil jeg gerne sige, at det ikke var for at være uvenlig over for det radikale venstre, at jeg var lidt i tvivl om, hvorvidt de radikale ville gennemføre deres eget forslag, hvis de fik en chance.

For det første gjorde jeg opmærksom på, at det radikale venstre ikke gjorde noget som helst forsøg på det, da man havde chancen i oktober måned 1982, da man foretog indgreb i de gældende overenskomster. Jeg mente ellers, at det var en passende lejlighed til at gøre et forsøg på at få en sådan ordenning igennem.

For det andet giver fru Lone Dybkjær egentlig svaret selv – sådan har jeg også læst forslaget – idet hun siger, at de radikale har lagt et åbent forslag frem. Det er meget åbent. Jeg læser forslaget sådan, at regeringen stort set kan komme med hvad som helst af lovforslag og alligevel opfylde det radikale ønske, bare der ikke er fonde med i det. Sådan må jeg læse det. Det er derfor, vi er lidt tvivlende over for, hvad de radikale egentlig vil, om de overhovedet vil noget som helst med det.

Hr. Dyremose kommenterede mine bemærkninger om, at de radikale er i de borgerliges favntag, og sagde noget om, at de radikale gerne vil have en obligatorisk ord-

ning, og at det vil socialdemokratiet også. Det er korrekt. Men de radikale vil ikke have en solidarisk ordening, en kollektiv ordening, og det vil de borgerlige altså heller ikke. Derfor kunne man ikke sige, at det er de borgerliges favntag, de radikale er i. Jo, det er de også i denne sag. Ved at indtage den holdning, som det radikale venstre gør, at det ikke skal være en solidarisk ordening, støtter man de borgerlige partier i deres kamp for ikke at få en obligatorisk overskudsdeling gennemført i dette land. De radikale hjælper de borgerlige partier ved den holdning, de har til spørgsmålet om en solidarisk overskudsdelingstanke.

Tørnæs (V):

Jeg tror, det er vigtigt, at vi får præciseret nogle principielle forskelle mellem vores opfattelse af medejendomsret og det, som fremgår af det radikale forslag. Det er, som om man blander begreberne en lille smule sammen.

Vi ønsker ikke, at man indfører medejendomsret ved obligatorisk overskudsdeling, altså at man pålægger nogle ved lov ud af et overskud at blive medejere af et firma. Det er vi overbevist om vil være usundt både for dem, som skulle foretage denne handling, og for dem, som måske tvunget ville blive medejere af et firma, som de bestemt ikke havde lyst til at være medejere af.

Vi mener derimod, at medejendomsretten skal fremkomme ved, at man fremmer investeringslysten hos den enkelte. Vi forudsætter altså, at medejendomsretten er knyttet sammen med, at der foretages en investering. Det var sådan, bemærkningerne om nye ejerformer skulle forstås, for vi erkender, at det ikke er muligt at få det udbygget så meget, som vi ønsker det, med de ejerformer, vi kender i dag. Vi er parat til at se på, hvordan det er muligt at skaffe motivationen til, at flere investerer direkte i erhverv, og også på, hvilke ejerformer det kunne ende med.

Ole Henriksen (SF):

Nu har vi fra regeringspartiernes side og også fra fremskridtspartiets side fået en lang række af disse værdiladede ord ind i debatten som det rene blå. Det er respekten for det enkelte menneske, ejendomsrettens ukrænkelighed, lighed og lige muligheder. Alle